

REÜNIE Ichthus dertig jaar geleden getroffen door brand

'School is tot de laatste gum in as opgegaan'

Op oudejaarsdag 1996 legde een brand basisschool Ichthus tot de laatste gum in de as. Bij het vijftigjarig bestaan blikt directeur Lonneke Lamers terug op de geschiedenis van de school die vrijdag nog oud-leerlingen en oud-medewerkers verwelkomde op een reünie.

Joyce Beuken

Lonneke met 'oma Petra'.

FOTO JONATHAN MECHANICUS

Hoorn ■ Een kwajongensstreek, in de vorm van vuurwerk in de brievenbus, liet het pand dertig jaar geleden in rook opgaan. Op oudejaarsdag 1996 rukte de brandweer er met groot materieel voor uit. Brandweerkorpsen uit de wijde omgeving werden opgeroepen, inclusief de reserves. Maar van het gebouw bleef nagenoeg niets over.

Lamers kent de verhalen van de burens van de school die al 45 jaar in de straat wonen. „Ze waren die avond zelf niet thuis, maar op een oudejaarsborrel. Ze kregen bericht van vrienden dat ze terug moesten komen.”

Een krantenartikel uit die tijd beschrijft hoe een leerling ter plaatse komt en vraagt: „Meester, mag ik nog snel mijn vulpen uit het laatje halen?”. „Kinderen konden niet bevatten dat al hun spulletjes weg waren. En ouders ook niet. Een school is zo'n vertrouwde plek, waar je iedere dag komt. Je realiseert je niet hoeveel impact het heeft als die ineens in vlammen opgaat. De school is tot de laatste gum in as opgegaan.”

Na de brand moest er snel een oplossing komen. Een deel van de leerlingen kon terecht in noodlokalen bij de toenmalige Wichelaar, tegenwoordig basisschool De Zonnewijzer. Ook werden barakken neergezet, zodat de kinderen zo snel mogelijk weer les konden krijgen op een eigen plek.

Uiteindelijk verrijst op de vertrouwde locatie een nieuw schoolgebouw. Eise van de Berg, destijds directeur en bijna dertig jaar aan de school verbonden, mag meedenken

„
Kinderen
konden niet
bevatten dat al
hun spulletjes
weg waren

met de architect. „De naam Ichthus verwijst naar het Griekse woord voor vis. Het nieuwe gebouw kreeg daarom de vorm van een vis”, vertelt Lamers. In 1998 opent de nieuwe school haar deuren.

De herinneringen aan die tijd zijn nog altijd tastbaar. „In het eerste jaar na de heropening maakten alle leerlingen een plafondplaat met daarop een zeedier. Die platen hangen nog altijd in de school.” Ook zijn er foto's en filmpjes bewaard gebleven van onder meer de zeilkampen, waarbij leerlingen met boten naar Friesland trokken. Onder directeur Eise heerst een warme, huiselijke sfeer, heeft later Lamers gehoord. „Op maandagavond werd er vergaderd en haalde hij kroketten.”

De voorbereidingen voor de reünie begonnen vorig jaar met een oproep aan oud-leerlingen en oud-medewerkers. „Via social media en krantjes, maar mond-tot-mondreclame heeft ook veel gedaan. Oud-collega Maaikje heeft nog een bijlesbureau op school, zij werkte hier

vanaf begin af aan en kende nog heel veel mensen van vroeger. Er kwamen ruim 250 aanmeldingen binnen. Wat een hoop, hè? Dat had ik niet verwacht”, lacht Lamers.

Met hulp van ouders en collega's is een programma samengesteld met grote foto's en oude filmbeelden. Ook is er aandacht voor oud-leerlingen en oud-medewerkers die zijn overleden. „In het 'sterrenlokaal' konden bezoekers herinneringen ophalen en herdenken. Ik heb contact gezocht met de families van de overledenen.” De reünie brengt bovendien verschillende generaties samen. „Er lopen hier moeders rond die vroeger zelf op deze school zaten en nu hun eigen kinderen hier naartoe brengen.”

Warmte

Ook de school zelf heeft roerige jaren achter de rug. Ichthus wist enkele jaren niet aan de eisen van de onderwijsinspectie te voldoen, maar inmiddels staan alle lichten weer op groen. Volgens Lamers is de rust teruggekeerd en heeft de school haar vertrouwde warmte hervonden.

„Die rommelige tijd hebben we achter ons gelaten. De collega's vormen echt een hecht team, kinderen voelen zich gezien en er zijn veel ouders in de school. Ook onderwijskundig zijn we goed op orde. De reünie zelf was ook fantastisch, er vonden prachtige ontmoetingen plaats en we kregen waardevolle complimenten. Als je nu door de gangen loopt, voel je dat er opnieuw een ziel in de school zit.”